

og oplæste den paagældende Passus. Jeg skal indrømme, at den Distinktion, som han vilde gjøre mellem Bestemmelsen der og Bestemmelsen i det foreliggende Lovforslag, fandt jeg ikke havde særdeles meget paa sig. Men netop selve den ældre Lov, Loven af 1868, er et yderligere Argument — mener jeg — for det Berettigede i min Anse med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Vi se, at ved Behandlingen af dette Lovforslag, bliver der strax paaberaabt et ældre Lovbud, som ligger af den samme Menne, nemlig at man tror i en Lov at kunne sige: Den Ret, som en ældre Kontrakt maatte hjemle Dig paa det og det Omraade, skal tilfidesættes. Vedtage vi nu denne Lov, saa ere vi komne saa vidt, at vi have to Love, som vi kunne paaberaabe os ved senere paafølgende Tilfælde, og vi komme da mere og mere ind paa et Princip, som i det Hele taget ikke er heldigt. Jeg har ikke villet henvise til revolutionære Begivenheder, som kunne frembyde meget store Farer; jeg har kun ved mine Bemærkninger villet tage Konsekvensen i hele sin Skarphed og villet vise, hvad saadanne Principer kunne føre til, nemlig, at naar man faar adskillige af den Slags Love, kan der komme en Tid, hvor der ikke er Tale om ekstraordinære Udgifter, men hvor man under Paaberaabelse af, at der foreligger formentligen ekstraordinære Omstændigheder, anser Lovgiveren berettiget til at gribe ind paa det formueretlige Omraade og til at man betager Folk deres vel erhvervede Rettigheder.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem brugte i Anledning af nogle af Ministerens Uttringer et Udtryk, som ikke ganske passer til det Forhold, som finder Sted her.

Indenrigsministeren (Steel): Det ærede 1ste Medlem fra 9de Kred: Niels Rasmussen) rettede nogle bestemte Spørgsmaal til mig angaaende et Forhold, der vedrører Silkeborg — Herringbanen. Han ønskede at vide, hvorfor Regeringen — og det saldt i min Tid — havde forsøgt at komme til en Overenskomst med Indehaverne af denne Banestrækning saa tidligt, at det endog saldt maasse noget førend Banen var fuldenbt, han ønskede at vide Besked om de Grunde, hvorfor man havde forpagtet Banen paa, som det synes, uheldige Vilkaar, og jeg skal dertil svare ham: Da jeg

ble Minister, var der mellem den fratraadte Minister eller en tidligere, det kan jeg ikke sige for Dieblirket, men der var mellem en tidligere Indenrigsminister og Indehaverne af Silkeborg — Herringbanen blevet indgaaet en saa bindende Overenskomst om Dvertagelse fra Statens Side af Forpagtningen, at det uagtet det ikke dengang havde faaet et Udtryk i egentlig Kontrakt, dog var af den Bestaafenhed, at jeg, strax da jeg kom ind i de Forhold, erkjendte, at jeg ikke loyalt kunde fragaa den Overenskomst, som var foregaaet mellem en tidligere Minister og Indehaverne af Jernbanen. Jeg indsaa, at jeg ikke vilde kunne unddrage mig at fuldbyrde de Overenskomster, som vare indgaaede mellem de nævnte Parter, og det var netop Grunden, hvorfor jeg ønskede at erhverve Banen, fordi jeg indsaa, at en Forpagtningkontrakt paa det Grundlag, som dengang forelaa, ikke vilde blive fordelagtig for Statskassen. Dertil kommer, at jeg jo ikke vidste den Gang, at det vilde tage saa lang Tid, inden vi kunne forfatte Bygningen af vore Jernbaner, som det har viist sig, at det har gjort. Da jeg i den første Rigsdagsamling, hvori jeg var Minister, havde i det andet Thing hørt en velvillig Anerkjendelse af den Forandring af Principet for Jernbanebygning, som jeg tilkendegav under Finanslovens Behandling, at det var min Hensigt at gennemføre ved Fremsettelse af nye Forlag om Jernbaneanlæg, havde jeg ikke nogen Grund til at tro, at det skulde vare 4 Aar, førend der var Tale om fra det andet Things Side at kunne skride til videre Udførelse af Jernbaneanlæg ved det Lovforslag, som nu her foreligger, og hvis Skjæbne forøvrigt endnu er usikker. Jeg troede altsaa, at jeg tidligere vilde kunne komme til at fuldføre Jernbanen fra Herring til Skjern, og hvad Mening man igrørigt har med Hensyn til det Terrain, hvor det kan betale sig, og hvor det er nyttigt at anlægge Jernbaner, have Alle været enige om, at den maa fuldføres, fordi det er en lille Fortsættelse af en allerede vidt ført Forbindelse mellem Ost og Vest. Det er altsaa Grunden, hvorfor jeg den Gang, naturligvis med Forbehold af Rigsdagens senere Billigelse, søgte at erhverve denne Jernbane, fordi jeg nemlig troede, at det i økonomisk Henseende var det hensigtsmæssigste for Staten. Jeg indsaa, at, naar Fortsættelsen først var anlagt, vilde Betingelserne for Erhvervelsen af Banen blive besværligere for Staten. Jeg